

“Жінка, яка вірить в силу вчинку і молитви”

– Із Жанною Ігорівною я познайомився завдяки Георгію Миколайовичу, він, як відомо, дуже прихильно ставився до церкви. Згодом Жанна Ігорівна приїжджала у село Білогірща, до церкви, у якій я служив, до служби, до сповіді та причастя. За роки нашого знайомства я зрозумів, що це дуже енергійна, наполеглива жінка, яка радо робить багато корисного, допомагає людям. До неї часто звертаються за допомогою її друзі та знайомі, які мають складні проблеми, і вона нікому не відмовляє. Знаю, що багато корисних справ започаткував благодійний фонд імені Георгія Кірпи, а Жанна Ігорівна допомагає ще й дитячому будинку, жіночому монастирю на Рівненщині.

Георгій Миколайович завжди радився з дружиною. Саме Жанна Ігорівна підтримала ініціативу безкоштовних подорожей дітей залізничників у Київ на головну ялинку країни. Навіть щодо побудови нашої церкви Георгій Миколайович радився з нею. Жанна Ігорівна тоді сказала чоловікові: “Треба допомогти отцю Стефану, він служить у селі, там така холодна церква, що видно іній на стінах. Як він там служить і ще не захворів?” За невеликий час постала наша церква.

Коли не стало Георгія Миколайовича, їй найбільше була потрібна щира молитва. І дотепер, коли Жанна Ігорівна приїжджає

до Львова, вона навідується до нашого храму. Коли була наприкінці минулого року, на річницю смерті Георгія Миколайовича, то сказала, що їй дуже подобається у церкві, відзначила затишок та комфорт, які створюють гарні сосни біля храму. Як зауважила Жанна Ігорівна, видно, що в церкві є хазяїн, і їй приємно, що ми підтримуємо на належному рівні храм, так є не у всіх церквах, які допомагає будувати Георгій Миколайович. У нашій церкві й справді було дуже гарно, ми прикрасили ялинки, поставили шопку.

На панахиді поруч із нею були друзі-львів'яни – ті, які не підводили, не зрадили, адже найбільша прикраса у житті, коли люди разом працюють чи живуть, а пізніше зраджують.

Пригадую випадок, коли один наш спільний знайомий минулого року їздив кататися на лижах із сином у Карпати. Син важко травмувався, і Жанна Ігорівна допомогла їм із лікуванням. Тоді вона зателефонувала до мене о 12 годині ночі і сказала: “Я телефону вам у такий пізній час, тому що знаю, що ваша молитва має вагу. Помоліться за Іллю, йому робитимуть операцію”. Здавалось би, чужа для неї дитина, але Жанна Ігорівна так щиро хвилювалася за нього. Знаю, що вона піклується про багатьох, допомагає їм, і, як глибоко віруюча людина, молиться за них.

У день народження щиро бажаю Жанні Ігорівні доброго здоров'я і надалі мати таку насагу до життя, яку вона має зараз. Бажаю, щоб їй ніхто не заздрив, не робив ніякої шкоди. Вона має хист до праці, адже все життя працювала, тому головне, щоб їй ніхто не бажав і не робив зла.

Отець Стефан Сороківський

“Сильна жінка, яка завжди готова допомогти”

– Життя так склалося, що і я, і сім'я Кірпи розпочинали свою трудову діяльність у Чопі, відповідно наші шляхи часто перетиналися. Якщо охарактеризувати Жанну Ігорівну як особистість, то зазначу, що вона – дуже розумна, конкретна (якщо скаже – то зроби) і готова надати допомогу будь-кому, хто до неї звертається з проханням.

Пригадую кумедну історію. Коли Георгій Кірпу тільки призначили начальником Ужгородського відділку, поїхав він на станцію Мукачеве. Мав тоді до колективу чимало запитань... Наступного дня разом із колегами поїхала на станцію і Жанна Ігорівна. Сіли вони в кабінеті, почали працювати. Черговий по станції їм каже: “От приїжджав до нас начальник відділку, молодий, а почав вчити нас, старших, як працювати”. На той час мобільних телефонів ще не було, тому Георгій Миколайович зателефонував на станцію і попросив запросити Кірпу до телефону. На що йому відповіли, що Кірпа тут був учора. “Ні, то його дружина має бути”, – сказав Георгій Миколайович. “А хто її пи-

тає?” – запитав черговий і почув у відповідь: “Її чоловік”. Той черговий по станції потім довго виправдовувався...

Жанна Ігорівна добре обізнана з роботою залізниці, вона знає чимало виробничих нюансів. Багато може підказати і молодим спеціалістам, і залізничникам із досвідом. У попередні три роки, із часу створення МГО “Фонд ім. Г. Кірпи”, засновником якого є Жанна Ігорівна, а мене обрали головою правління Фонду, ми дуже ефективно працювали із Жанною Ігорівною.

Це дуже сильна жінка. На її долю випало важке випробування, але вона тримається, багато робить для шанування пам'яті чоловіка. Жанна Ігорівна – немов той локомотив, який веде за собою. Щороку проводить чимало заходів, присвячених пам'яті Георгія Кірпи. Минулого року до 65-річчя Георгія Миколайовича відбувся конкурс дитячої творчості, традиційні спортивні змагання. Дай Боже, щоб було побільше таких розумних, ініціативних, бойових жінок, які мають мету і йдуть до її досягнення.

З нагоди свята щиро бажаю Жанні Ігорівні многа літ, щоб ми й надалі спілкувалися, співпрацювали і разом зробили ще багато доброго для наших людей, для країни.

Ярослав Афтанас, голова Ужгородського теркому профспілки

“Залізничник – за фахом, лікар – за покликанням”

– Із Жанною Ігорівною я познайомився у 1986 році, коли працював начальником медичної служби залізниці. На перший погляд вона здалась мені дещо суворю, але коли почали спілкуватися, не раз переконувався, що це чуйна, добра і розумна людина. За участі Жанни Ігорівни нам вдалося вирішити багато питань, пов'язаних із медициною. Вона розуміла і дуже уважно ставилася до тих чи інших проблем. Пригадую, коли стало важко, коли здавалось, нема виходу, ми приходили на другий поверх до Жанни Ігорівни і ділилися наболілим. Вона уважно слухала, а потім, як кажуть, усе розкладала по полицях, мовляв, це треба зробити отак. До речі, Георгій Миколайович дуже добре ставився до відомчої медицини і старався постійно допомагати нам.

Знаю, що Жанна Ігорівна після закінчення школи збиралася вступати в медичний інститут, щоб стати лікарем, бо в її рідній Клубівці на Хмельниччині тоді багато односельців ще молодими йшли з життя хвороби. Проте лікарем вона не стала, а зробила вибір на користь залізниці.

Згодом за сприяння Георгія Миколайовича та Жанни Ігорівни у Клубівці збудували чудову лікарню, де створено всі умови для лікування та перебування пацієнтів. Зараз цей заклад обслуговує не лише мешканців Клубівки, але й залізничників з усієї України. Певною мірою це була реалізація мрії Жанни Ігорівни – прислужитися односельцям як лікар. Утім, бажання матері втілила в життя дочка Інна, яка закінчила Львівський медичний університет і стала прекрасним хірургом.

Долучилася Жанна Ігорівна і до створення в Клінічній лікарні Львівської залізниці

лапароскопічного відділення, і до навчання наших фахівців за кордоном. Відтоді минуло 16 років, зроблено понад 6 тис. малотравматичних операцій на черевній порожнині, і, слава Богу, усі вони були успішними, а пацієнти уже за кілька днів могли повернутися до нормального життя.

Щоразу, коли я спілкувався із Жанною Ігорівною і Георгієм Миколайовичем, про себе відзначав, що вони як єдине ціле: приємно було дивитися, як уважно і витримано Георгій Миколайович вислуховував поради Жанни Ігорівни. Вона завжди вирізнялася аналітичним складом розуму.

А ще у них було спільне захоплення – риболовля. Щоправда, Жанна Ігорівна ніколи не думала про багатий улов. Більше того, коли клюнула велика риба, то знімала її з гачка і відпускала у воду. Пригадую, якось Георгій Миколайович улімав великого коропа, але Жанна Ігорівна почала його просити: “Відпусти його”. На що Георгій Миколайович відповідав: “Я ж усе-таки рибалка, а це мій улов”. Але Жанна Ігорівна таки вмовила чоловіка випустити рибу...

Перебираючи в пам'яті роки спілкування із Жанною Ігорівною, згадую і про будівництво нової лікарні в прикордонному Чопі, де вони разом із Георгієм Миколайовичем почали свій трудовий шлях. І про те, як Жанна Ігорівна допомогла прискорити розмитнення медичного обладнання, яке йшло на адресу нової лікарні з-за кордону. Час підганяв, адже у відкритті новобудованої лікарні мав взяти участь Президент України.

Перелік добрих справ можна було б довго продовжувати, адже багатьом Жанна Ігорівна допомагала і допомагає і словом, і реальною допомогою. Важливу і потрібну роботу у цьому напрямку здійснює Міжнародний фонд імені Г.М. Кірпи. З його ініціативи відбулося чимало добродійних заходів, у які вклала душу і серце Жанна Ігорівна Кірпа.

Василь Прикупенко, завідувач лапароскопічного відділення Клінічної лікарні Львівської залізниці

“Еталон доброти, порядності та любові до людей”

– Із Жанною Ігорівною я познайомилася у грудні 1993 року, коли працювала в оргштатному секторі управління залізниці, який після реорганізації перейшов до складу служби кадрів, навчальних закладів та соціальних питань залізниці, а Жанна Ігорівна працювала у плановому відділі Львівського відділка залізниці. Невдовзі почалася реорганізація відділка, і передбачалося, що Жанна Ігорівна перейде працювати в оргштатний сектор, я мала повернутися у службу кадрів, щоб далі займатися питаннями організації змагання і нагороджень, оскільки це знову стало актуальним. Так склалася обставина, що на час реорганізації мене не було у Львові майже два місяці. Коли прийшла на роботу, дізналась, що Жанна Ігорівна не погоджувалася перейти на нову посаду без попереднього спілкування зі мною, мовляв, я повинна на власні вуха почути, що людина, на місце якої я прийду, згідна повернутися на старе місце праці.

Згадуючи цей факт, хочу підкреслити, що Жанна Ігорівна є зразком уважного ставлення до людей. Саме вона стала для мене еталоном доброти, порядності та поваги до колег.

Ірина Попкова, ветеран залізничного транспорту

“Ентузіазм і завзяття, які хочеться наслідувати”

– Про таких великих особистостей, як Георгій Миколайович і Жанна Ігорівна, можна говорити безкінечно. Особисто я людей, рівних цій парі за діловими і душевними якостями, не зустрічала. Працюючи і спілкуючись із Жанною Ігорівною, багато з нас усвідомлювали, що кожен прожитий день – це безцінний дар, подарований Богом, який не можна прожити просто так. Адже як цеглинка за цеглинкою будується будинок, так із дня в день своїм старанням, професіоналізмом, розумінням і впевненістю ми створюємо затишок і сприятливі умови не тільки в нашій сім'ї, але й у своєму суспільстві і у своїй державі. Жанна Ігорівна за характером людина впевнена, і щоразу, коли ставить перед собою нові цілі, з ентузіазмом береться за їх виконання. Дивлячись на цю цілеспрямовану жінку з доброю душею і м'яким серцем, мимоволі починаєш наслідувати її вчинки, стараєшся зробити хоча б частинку тих добрих справ, які зробила Жанна Ігорівна. У цей святковий день бажаю їй міцного здоров'я, світлих днів і букет щирих усмішок.

Галина Коваль-Шидловська, ветеран праці

“І на душі стає легше та світліше...”

– Із Жанною Ігорівною я пропрацювала 5 років в одному кабінеті в планово-економічному відділі Львівського відділка залізниці. Це дуже толерантна, добра, щира людина, хто б не звертався до неї за допомогою, вона нікому не відмовляла, ні на кого не підвищувала голос, усім старалася допомогти. Жанна Ігорівна працювала з підприємствами Львівського відділка, корегувала штатний розклад. До неї часто зверталися з проханням про зміни у штатному розкладі. Навіть дуже складні виробничі випадки вона завжди легко вирішувала, старалася все зробити так, щоб нікого не образити. Якщо працівник потрапляв під скорочення, вона шукала йому нове місце праці, щоб людина не опинилася на вулиці. Знаю, що Жанна Ігорівна активно допомагала і Львівській школі №52.

Ми і досі підтримуємо стосунки, я є членом благодійного фонду ім. Г.М. Кірпи. Коли поспілкуєшся із Жанною Ігорівною, то таке враження, ніби з джерела води нап'єшся. На душі стає легше та світліше, хочеться жити. Жанна Ігорівна відчуває, коли людині треба допомогти, і завжди допомагає.

У святковий день я дарую Жанні Ігорівні такі рядки-побажання:

*Любові, здоров'я і доброї долі,
Щоб завжди вдавалися справи чудові!
Щоб ріки достатку текли, не міліли,
Натхнення і настрою, щастя і сили!*

Любов Олехнович, ветеран праці